

חברו לכדי חוויה שהיא לא הכירה קודם. כמשך ימים אחרי זה הסתובבה ברחובות תל-אביב וראתה רק סורגים. עכשיו כשהסרט בשלבי העריכה אחרונים, איריס מתרגשת. היא לא יודעת אם זה סרט טוב. היא לא מספיק מטומטמת בשביל להגיד שהיא אובייקטיבית.

קו 5 הביתה

ערד להצעה הבאה של סרט היא מופיעה בקאמרי ארבע פעמים בשבוע. כבר שנה וחצי 180 הצגות. קצת נמאס. כבר אין ההתרגשות של ההתחלה. את הערב הראשון היא כמעט לא זוכרת. היתה לגמרי היסטורית. המון אנשים יושבים באולם. עיתונאים ומבקרי תיאטרון, חברים וההורים שלה. והיא והפחד שלה לבר על הבימה.

"כל הזמן חשבתי, מה יהיה, אם פיתאום אתחיל לגהק. אצלי זה לא עובר יומיים. מה אעשה אם אשכח את הטכסט מרוב התרגשות?"

שבועות אחרי הצגת הבכורה חלמה בלילות שהמסך נפתח, היא מתעלפת ושני אנשים בלבוש ירוק מוציאים אותה על אלונקה. עכשיו זה כבר אחרת. לפני הכניסה הראשונה יש איזה בום או שניים בלב ותיכף זה מסתדר. איריס לא יודעת בעצם למה עד עכשיו לא ראינו אותה. בטח מפני שלא רצו. הסרטים שעשתה, עוד לא מוקרנים ובתיאטרון אתה יכול להישאר אנונימי 60 שנה. היא בטוחה שאחרי הסרטים יתחילו להגיע אליה העיתונאים ועכשיו היא קצת מוראגת. "מה אני אספר להם חדש? הרי סיפרתי לך כבר הכל".

כינתיים היא גרה בדירה שכורה בצפון תל-אביב, מקבלת קצת תמיכה כספית מאבא, כי ממשכורת של תיאטרון איריאפשר גם לגור גם לאכול וגם לבלות. אין לה חבר כרגע וזה לא איכפת לה. היא גילתה את הכיף שבעצמאות ולא בקלות היא תוותר עליה. היא נהנית בתל-אביב. עיר גדולה ותוססת, אבל ביום שישי היא נוסעת לנתניה לקבל את כל החום מהמישפחה. נתניה זה תמיד כמו לחזור הביתה.

בטח שיש לה חלומות. היא חולמת אותם אחר אחר. לא צריך לרוץ, כי

הצילומים, במועדון שמיים. הסרט נמצא עכשיו בשלבי העריכה האחרונים שלו ואיריס מחכה לסרט הבא. וביתניים ממישיכה להופיע בתיאטרון הקאמרי.

עם הבימאי אורי ברבש (מוזקן), בימאי הסרט מאחורי הסורגים עם איריס, אסי ואשתו, קארולין. במסיבה לכבוד סיום

הוא ראה אותה ואמר לה, כמו שאומרים תמיד, "אנחנו נתקשר אליך". ולמחרת הוא התקשר והתפקיד הנשי היחיד בסרט היה שלה.

זה סרט על גברים בכלא והיא העוברת הסוציאלית שלהם. שלחו אותה לכלא רמלה, כדי לראות ולהרגיש קצת אווירה. היא קיבלה הלם. זה לא סתם לראות אסירים.

שני שחקנים בסרט הם אסירים לשעבר, שלמה ניר ורמי ליבנה. כל אחד מהם ישב כמה שנים, אבל עכשיו הם סתם בני-אדם. בכלא הם נראים אחרת. מתנהגים אחרת, התנפלו עליה, דיברו אליה כולם ביחד, נגעו בה, רצו לקבל את כל החום והקירבה, שארם יכול לתת בחצי שעה של ביקור.

הרחמים התעוררו אצלה ועברו שעות נוספות גם כשירעה שהארם העומד מולה רצח את חברתו באקדוח מסמרים. כוץ ופחד ושינאה ורחמים ואהבה, כולם בעת ובעונה אחת

תקופת הדוגמנות איריס קנר מדגמנת בגדיים אופי נתי עבור חברת-אופנה ידועה. היא שימשה בהצלחה כדוגמנית-צילום להרבה קטלוגים בארץ ובחול.

הקאמרי טוב. "תפקיד קשה מאוד, היא אומרת ומצטטת את יוסי נרבה, צריך להיראות בו בת 20 ולהיות עם 20 שנות ניסיון".

כולם נגעו בה

אני, תראי, אני לא יודעת "אלספר שום דבר לפי הסדר", היא אומרת. מסתבר ששכחה לציין כי בזמן הלימודים שלף אותה הבימאי דני וולמן לסירטו, חייל הלילה, סרט שצילומיו החלו כבר לפני שנתיים, אך רק כעוד חודש הוא יוצא לאקרנים. העבודה על הסרט גרמה לה להתאהב ממש.

מאז ברור לה שהקולנוע זה הרבר האמיתי. תיאטרון לא מעניין אותה בכל מחיר. קולנוע כן. אפילו תפקיד קטן, אפילו במעט מאוד כסף. היא רוצה להיות שותפה שותפה לקולנוע שהתחיל להתפתח בארץ. ולכן, כשתוך כדי הצגת טוב אמרו לה שאורי ברבש מחפש בחורה לסרט החדש שלו מאחורי הסורגים. היא רצה לשם.

יש לו גם יתרונות. ככה הגיעה לדוגמנות. היא פירנסה את עצמה בכבוד כמשך הלימודים. המון צילומים וכל שנה נסיעה לחול, לשבועי האופנה. "עשיתי את הבוחסה של הכסף וחזרתי ללמוד".

בשנה השלישית באוניברסיטה התעייפה מהלימודים. יחד איתה התעייפה קבוצה שלמה. הם החליטו לעשות הצגה מחוץ לאוניברסיטה. לא נתנו להם. אמרו שזה לא טוב בשבילם. אז הם קמו ועזבו.

ששה חברה צעירים ועניים הקימו את התיאטרון הפשוט. מצאו איזה מרתף מוזנח ועשו בו חזרות. בחרו כסיפור של יצחק כ"נר. אחרי עבודה קשה ומאמצת הגיע היום שבו החליטו שאפשר כבר ללכת ולהציג בפני קהל. ההצגה הראשונה היתה דווקא באוני-ברסיטה, היא אומרת בקריצה של שימחה.

לא הרבה אנשים ראו את ההצגה הזאת, אבל אחר מהלא-הרבה היה אילן רונן שלקח אותה, כמו שאמא שלה אומרת: ונתן לה תפקיד יפה בהצגת

שיעורי כושר "כל בוקר אני מתאמנת כמה שעות כדי להיות בכושר בערב" אומרת איריס, שחקנית התיאטרון והקולנוע, הרוכבת על אופני-כושר כשלגופה בגד גוף הדוק.

בגרמניה כדי לחיות טוב

לעיר דיסלדורף לתצוגות-אופנה.

כשרצים, אפשר ליפול. עכשיו היא רוצה לעבוד עם שמוליק אספרי, בימאי וחבר, שהיא אוהבת ומעריכה וסומכת עליו. יותר מאוחר היא רוצה לעבוד עם איזה במאי זר, כדי להכיר אנשים שלא גדלו בארץ.

ברור לה שאם ג'סיקה לאנג היתה נולדת בארץ, היא אף פעם לא היתה מגיעה להיות ג'סיקה לאנג. ככה גם דסטין הופמן וג'ק ניקולסון.

אבל איריס קנר דווקא נולדה וגדלה בארץ ועד שנסעה לניו-יורק חשבה שזה מול-כיש. בניו-יורק, אחרי שבועיים, הבינה שבעצם זה הכי טוב להיוולד במקום שאתה כל הזמן מתגעגע אליו.

"אני חושבת שאין לי יותר דברים לספר לך. אני שחקנית, ושחקן, אחרי שהוא גומר לספר את הסיפור, הוא קר קידה, פושט את הבגדים ועולה על קו, שיקח אותו הביתה".

דניאלה שמי